

דקרו, האישי הגדול של הפנטומימה
חולם על הבלונדית בעלת המיבטא
הרוסי ב.. הבימה" ומוכן ללמד ישראלים
רק בתנאי שיבטיחו לו לחזור לישראל

היכן ילדי בן הנעדר?

א ל קודש הקודשים של ילדי גן העדן נכנסים דרך המיטבה. חולצים בהירות את הנעליים ועולים בגרם מעלות אסוף ריחות מגרים של תבשילים מהבילים. חמשה עשר אנשים מחליטים את כיגדי-הרחוב לביגדי-פולחן, ומסתדרים בשורה עורפית לשמע צילצול הפע"מון הראשון הבוקע מהאולם למטה. על המיסדר משגיחה אישה בת שמונים עם צמות המקפידה לרשום את הנוכחים.

זהו היכלו הצנוע של אטיין דקרו, אבי המימיקה המודרנית, ובלשוננו "ממציא המימיקה הגופנית" הנמצא בפרבר מרוק חק של פאריס. בקרב תלמידיו הדגולים מוצאים את ג'אן לואי בארו ואת מרסל מרטו.

מי יכול לשכוח את סירטו של מרסל קרנה ילדי גן העדן? וליבו של מי לא התכווץ בקטע הראשון שבו עולה בארו באפטיסט על בימה צנועה ברחוב הומה אנשים של פאריס של המאה הקודמת, ומציל את גארנאס האלוהית, כש הוא מתאר בסצינה גאונית וללא מילים, את סיפור השעון היקר שנגנב ממנה? ומי היה אביו של בארו שהעלה אותו על הבימה לתרועת-החוצרה אם לא אטיין דקרו, שהיה באותה תקופה מורו ושותפו של בארו בהרפתקה תיאטרונית חדשה - מימיקה.

שמו של בארו מוזכר לא אחת בבית-סיפורו של דקרו. אך גיצי אש כימעט יוצאים מאפו של דקרו לשמע שמו של מרסל, איתו הוא מסרב לדבר מזה שנים רבות. אין הוא יכול לסלוח לתלמידו האהוב שהשתמש ביסודות שיטתו למטרות נחותות, או בלשונו "אנקדוטיות-סיפוריות."

האם "כסית"

קיימת?

ב אמן גנישתו הרצינית משרה דקרו אווירה קודש כימעט טיכסית בבית-סיפורו. גופות מושלמים לבושי טייסט שחורים או לבנים, יורדים לאולם האימרו נים עם הישמע צילצולו השלישי של הר פעמון. איש בן 84, עטור שיער שיבה ארוך, לבוש חולצה ומיכנסיים קצרים שחורים ונעלי ריקוד לרגליו, לוחץ את ידיו של כל תלמיד ותלמיד מחל לו בוקר טוב בכל השפות האפשריות. לישראלים שבמעריציו הוא טורח לספר לא פעם על חיבתו הגדולה לארץ. "כסית עוד ישנה?" הוא שואל בטון נרגש, ומרטיף סוף באותה נשימה, הפעם ביתר סנטי מנטליות: "ומה אם השחקנית בהבימה שדיברה עברית במיבטא רוסי? לא, לא חנה רובינא. היא היתה בלונדית." או: "פאני לוביץ' עדיין עושה בעיות לניסן נתיב?" ולחללוחית מכסה את עיניו. ניסן נתיב הוא בן יקריו הגדולים, שלמד רי השתתף באחת מקבוצותיו הראשונות של דקרו.

היה זה נתיב שהביאו לארץ בשנות ה-50 עם הצגתו המפורסמת חייילים קטנים. מאז נפרדו דרכיהם. "מיסרו לו דרישת שלום כשאתם בארץ," הוא אומר לישראלים, "מיסרו לו כקשה לי לכתוב מיכ"תבים כי אני מודע, אתם מבינים, אך לעומת זאת כתבתי עליו שיר. אל תשכחו להודות לו על ארגו התפוזים שהוא שר לח לי בנאמנות מדי שנה." הישראלים "הרציניים" תלומדים בבית-

סיפורו, חייבים להבטיח לו כל פעם מחדש, שעם גמר הלימודים יחזרו לארץ ללמד את שיטתו. "ישראל זקוקה לאנשים כמו-כס, אל תנסו לעשות קאריירה באמריקה או בכל ארץ אחרת."

את יחסו המיוחד לארץ ניתן אולי להסי"ביר בכך, שהיתה זו אחת הארצות הראשונות, שבה נחקבל בחמימות ובהערכה גדולה בראשית דרכו. הוא עדיין חדור אמונה זוהי ארץ של חזון ומעש. "אתה רוצה - אתה יכול" הוא חוזר ואומר. זהו מישפט המסכם את הפילוסופיה שלו. "אני אתאיסט אני מאמין שהאדם הוא האלוהים. הוא זה שקם ועושה. ברגע של אתה לא מאמין ביכולת שלך, אתה הולך לאיבוד. התיאוריות חייבות להתגשם ב"חומר. תיאטראות הבנויים על-ידי ארכיטקטים שיושבים וחושבים, זהו מחלה, זהו אימפוטנציה. הצלה של התקופה של נו היא שהיושבים נותנים הוראות לעומ"דים, כמו בצבא. למשל."

אטיין דקרו, שנולד למישפחת פוע-

לים בצרפת, עסק בין יתר משלוחי ידיו בנגרות. לא אחת הוא משוה את הנגר למימיקאי. "כשאתה בונה שולחן אתה חייב להגשים את הרעיונות שלך בחומר. במשך הזמן אתה לומד לבנות אותו בצורה היעילה ביותר ולחסוך באגר"גיה מיותרת.

"אתה בעצם מין מתמטיקאי שבוחן את עצמו לגבי החומר שמולו. וכשאתה גומר לבנות אותו ומלטף אותו, שום לטיפה לא תשלה לו, אפילו לא זו של האובתך. וכך גם לגבי הגוף. אלא שהמימיקאי הוא הנגר שא המושא בעת ובעונה אחת. הוא עושה גיאומטריה, אבל לא בעיפרון ולא עם חומר שעומד מולו, אלא עם גופו."

"אני מפריד בין הצוואר והראש, בין הראש והתזה וכן הלאה. אני מפרק את האיברים לגורמים ומרכיב אותם מחדש בכל הקומפוזיציות האפשריות ובכל פעם כדי לומר משהו אחר. אהה, זאת הבעיה - איך לבנות את הפרטים כך שיביעו את הדברים בצורה הנכונה והיעילה ביר, תר, וכל זאת עם ביטוי מינימלי של הפנים. הפנים יכולות לשקר, הגוף אף פעם. וכמו בכל שפה - כשיש לך הבסיס, אפי שר להעמיק בה עד אין סוף."

צורה

גיאומטרית

ר כעצם איך קורה הנס הזה שתוא, לכאורה פרדוקסאלי?

"כל השיטה שלי בנוייה על שני עריכים - רוח גיאומטרית ועידון פיוטי. הי אמן חייב להביע את הכאב שלו אבל בתוך שפה. הוא לא סתם פורץ בככי. זה מה שתלמידי חייבים ללמוד בכל מחיר. אל תבכו סתם, תבכו דרך הצורה הגיאומטרית רית הזאת שאני מציע לכם."

"קודם-כל חייב התלמיד לשלוט בגופו. הוא צריך להבחין בין ימין ושמאל, קו מאונך ומאוזן, בקיצור - איפה הראש ואיפה הרגליים שלו ומה ניתן לעשות איתם. מאוחר יותר הוא חייב להתחיל לחשוב על הגוף שלו כמו על פרטיטורה מוסיקלית.

כשמישהו בא ואומר לי שהשיטה הזאת היא קרה, מונעת ספונטאניות, ולכן גם חוש פיוטי, אני משיב לו - הסתכל איך כל המשוררים הגדולים העבירו את כאבם באמצעות המילים. הם לא סתם צרחו מה"בטן, אלא בעזרת לשון שנלמדה. איך תסיביר שהמוסיקה, שהיא האמנות הטכנית הגדולה ביותר מצליחה להיות הדיוקון ה"מדויק ביותר של הנשמה?" ומה פיתאום הכאב הזה, עליו הוא מדבר ללא הרף?

"בניגוד לרקדן, לא יכול המימיקאי ל"התחיל בגיל חמש. הוא חייב להיות אדם מבוגר עם נסיון-חיים. הוא אמור לדעת מהו סבל, מהו צער של אהבה, מהו אבל, ואם האדם מרוצה מהכל שלא ילך להיות אמן, כי אינני חושב שהיה לו הרבה מה לומר על הבמה." אוריאלה ווייס ■

פנטומימאי דקרו בביתו
כסית עוד קיימת?

החש
ואנג
ביקר
שם
אשת
תה
בעל
בעל
1870
בולו
שני
הקוד
בנו
קס
של
לית
יום
חס
וגם
נמלט
מוח
עית
(די)
וא
רה,
אך
בירו
העול
ראש
קהל
שים
כך
איסר
בירו
מרע
עסקו
עליו
הענו
כס
בן
0
לגוו
רכבו
מלוח